

Inge Marie Kirketerp Hansens prædiken 19. søndag efter trinitatis

Taler

Inge Marie Kirketerp Hansen
Præst

Dato

26. oktober 2025

Sted

Gjellerup Kirke

Omstændigheder

Prædikenen er optaget på forhånd og sendt ud som podcast i samarbejde med Podcastgudstjeneste.

Prædikentekst

Markusevangeliet kapitel 2, vers 1-12

1 De gange, det virkelig gælder, bliver man båret ind i kirken. Det sker ved dåben, og det sker ved begravelser. Alle de andre gange – til konfirmationer, bryllupper og de helt almindelige søn- og helligdage, der kan vi selv gå. Men når det virkelig gælder, så bliver vi båret.

5

I dagens evangelium hører vi også om en, der bliver båret. Og det er næsten som om, vi med evangelietekstens beskrivelse kan vi se det hele for os. Hvordan vennerne aser og maser med båren, hvorpå deres lamme ven ligger. De vil bringe ham til Jesus, men da der er så mange mennesker alle steder, får de bugseret deres ven op på husets tag, og så laver de et hul i taget. De har fjerner nogle af pladerne, så de kan komme til – eller måske har ligefrem hugger de et hul, så leret og træstumperne er fløjet til alle sider. Og så firer de ham ned. Som en død, der lægges i sin grav, firer de ham ned. Men der i mørket er Jesus, og han stiller sig ved den lammes bære.

15

Vi hører ikke noget om den lamme. Hører ikke at han siger noget. Ikke at han råber på Jesu hjælp. Heller ikke at han beder om tilgivelse. Nej, i stedet står der: ”Jesus så deres tro”. ”Deres tro”. Altså vennernes tro. Jesus ser op på vennerne, og så giver han den lamme syndernes forladelse, og da farisæerne der i huset bliver vrede, vender Jesus sig igen til den lamme, og siger: ”Rejs dig, tag din bære og gå”, og manden er helbredt.

20

Jesus så deres tro – hvordan kan Jesus se deres tro? Ja, mon ikke Guds søn kan se ind i hvert eneste menneskehjerte – men jeg tror faktisk, det her handler om

noget andet. Vennernes tro viser sig netop her i, at de handler – de kommer til Jesus. Som vi sang før: At tro er at komme til det, der er større end vi kan forstå. Og det gør de da – kommer til Jesus. I fuld tillid til, at han kan hjælpe.

30 Det går igen i utallige af de beretninger, der findes i bibelen, at Jesus møder og helbreder og hjælper mennesker. Igen og igen er det en mor eller en far eller en embedsmand, der henvender sig til Jesus og beder ham hjælpe deres søn eller datter eller tjener. Det er både slående og tankevækkende, hvor ofte vi møder en stedfortrædende tro, uden at Jesus af den grund sætter sig ned og kræver, at den
35 stakkels syge selv kommer og beviser sin tro, før Jesus vil så meget som at overveje at hjælpe. Ja, det virker næsten som om, at dér hvor et menneske blot enfoldigt og tillidsfuldt rækker hånden frem mod Jesus i håb om, at han MÅSKE kan hjælpe – alene det, at de håber – ja, i det øjeblik kalder Jesus det tro.

40

Sådan er det da med den lamme mand. Også her gælder det, at vennernes tro – deres handlen er alt rigeligt til, at Jesus vil lade den gælde for den lamme med. Det er dem, der bærer ham frem for Kristus. Ja, ”Bær hinandens byrder. Således opfylder I Kristi lov”. Sådan opsummerer galaterbrevet Jesu befaling til os.

45

Den tidligere biskop i Lindköping i Norge, Per Arne Dahl, fortæller på et tidspunkt om sin gode ven, der hedder Per og er organist – og så har han sklerose. På et tidspunkt bliver venen så dårlig, at han bliver afhængig af en kørestol. Organistens herrekor reagerer ved at holde en koncert, hvor samtlige
50 sangere kommer kørende i kørestol og synger ”Always look on the bright side of life”.

Men tiden går og Per bliver dog dårligere, og hans ven Per Arne Dahl fortæller: Samme sommer ville Per en sidste gang ud til vores hytte. Problemet var en stejl
55 bakke på de sidste meter op til hytten. Opgaven var tydelig. Måske skulle jeg spørge nogle af naboerne omkring hytten, om de ville hjælpe med at bære den tunge, elektriske kørestol det sidste stykke?

Jeg glemmer ikke det øjeblik, da jeg stod sammen med tre naboer og ventede på
60 den store bil fra plejecenteret(...) Stemningen var lidt anspændt, da Per blev trillet ud af bilen. Han hilste på mig og kiggede på de tre andre. Så faldt den forløsende replik(...): ”Vil alle bærere være så venlige at træde frem!”.

65 Det kaldte latteren frem. I det øjeblik vi skulle tage det første løft, fortsatte Per i samme stil: ”Kære venner! Det er egentlig bedre at blive båret end at sidde hjemme og skulle bære sig selv!”.

70 Det er en fantastisk både stærk og livsbekræftende parallelhistorie til dagens evangelium, for vi er i dag så individualistiske – også i vores overvejelser om troen. Og det er lige meget, om vi hører til dem, der beskriver troen som at ”Du skal have Jesus i hjertet”, eller vi hører til dem, der siger: ”Du skal selv vælge troen til. Foretage et autentisk valg. Du skal finde troen – selv”. Men i trinitatis-tiden og med dagens evangelium bliver vi virkelig mindet om, at troens liv også
75 er menighedens liv. Men hvordan bærer vi da hinanden?

Jo, i mødet med dagens evangelietekst kan vi tænke på alle dem, der har båret os.

80 Jeg tænker på min egen opvækst, hvor der hver aften var en, der satte sig på min sengekant og hjalp mig med at lægge mig selv og alle kære i Guds hånd. Jeg tænker på min svigermor, der hver morgen har bedt for mig, før jeg smækker benene ud over sengekanten. Jeg tænker på dem, jeg igennem barndom, ungdom og voksenliv og delt tanker om troen med. Jeg tænker også på alle dem,
85 der tænkte på mig og min familie, når sygdom eller kriser rasede. Jeg tænker på dem, der bad mine bønner, når jeg ikke selv kunne bede. Når sorgen sad tungt i halsen eller i sindet – at jeg der kunne bæres af andres tro og bøn.

Ja, vi kan blive båret og selv bære. Bære det menneske, der er lammet af livet eller
90 tvivlen, til Jesus Kristus i bøn. Det betyder ikke, at det er der på båren, vi skal leve. For også vores bære træder Jesus nær. Han ser alt det, du bærer på. Han rækker dig syndernes forladelse, og giver dig styrke til at rejse dig, kalder dig til at gå ud i lyset og livet.

95 Det kaldes vi til at leve vores liv på. Dag efter dag. År efter år. Og så har vi lov til at tro og håbe, at den dag hvor dit og mit liv er slut, så er der fire gode venner, som vil bære dig og mig til vor grav. Sætte fire reb i kisten og fire den ned til det sidste hvilested på denne jord. Dér, hvor du og jeg ikke kan tro noget som helst, fordi livet definitivt er forbi, dér, hvor der intet mere er at stille op. Vi må håbe
100 og tro, at dér på bunden af graven, dér står Jesus Kristus, som han stod der, da den lamme mand blev firet ned i huset i Kapernaum. Jeg vil til min dødsdag forsøge at håbe og tro, at han vil hilse mig med ordene: Mit barn, dine synder

tilgives dig, rejs dig og gå – ind til din Herres glæde i Guds rige.

105

Om det alle dage lykkes at holde den tro i live, det er tvivlsomt, men så vil jeg håbe, at der er nogen, der tror for mig og beder for mig. Amen

Kilde

110 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

115 19. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inge-marie-kirketerp-hansens-praediken-19-sondag-efter-trinitatis>

120

125

130

135

140